

man maa derfor være lidt varsom i denne Retning, naar Opgaven dog er at sikke Folk, der ønske at være fri for at falde det Offentlige til Byrde. Jeg nævner det blot, fordi jeg mener, at denne Bestemmelse ikke skal staa i Loven; saa kunne Sygekasserne jo selv fatte Beslutninger i saa Henseende efter deres Behov og Trang. — I § 17 staar der, at Retten til at nyde Bøgehjælp kun strækkes sig til et Tidsrum af 26 Uger. Dette „kun“ kan jeg ikke rigtig lide. Der er en Mængde Sygekasser, der ikke kunne udstrække Hjælpen saa længe uden i en væsentlig Grad at forhøje Bidragene, og der er andre, der kunne gjøre det længere. Jeg indser heller ikke, hvorfor man skal blande sig deri, et vist Minimum skal der være, det er vist nok, men kunde man ikke gaa til det samme Minimum, som man er gaaet til i Thykland, nemlig 13 Uger — det er jo et Kvartal — det vilde være ret naturligt. Der skal selvfølgelig være et Minimum, men saa kunne Sygekasserne jo alligevel give Hjælpen saa længe de ville. — At Regjeringen har gjort en Forandring med Hensyn til Begravelseshjælpen, idet den ikke har sat Begravelseshjælpen som obligatorisk for Sygekasserne, medens Kommissionen har sagt, at de altid skulde yde Begravelseshjælp, det tror jeg, kan være ganske rigtigt, og derved indrømmes der jo den Frihed, som jeg i det Hele taget ønsker gennemført.

Naar vi nu komme ind paa at undersøge, hvad det er, Staten her vil yde disse Sygekasser, og paa hvilken Maade den vil hjælpe dem, ere vi jo her inde paa et overordentlig stort og vigtigt Principsspørgsmaal. Kunne vi opretholde Sygekassernes Friwillighed, Sygekassernes størst mulige Frihed ved Siden af, at de faae Hjælp — jeg tror nu, at vi kunne det, — saa mener jeg, at der vil kunne opnaas noget overordentlig stort og Smukt, og det glæder mig at se, at Regjeringen er villig til at bringe Offre i den Retning. Først maa jeg med et Par Ord nævne nogle Forordninger, der fra forskjellige Sider er stillet til Staten til Fordel for Sygekasserne, nemlig, at den skulde staae fri Løge, fri Medicin og frit Hospital. Hvad angaar den fri Løge, forekommer det mig, at baade Kommissionen og Regjeringen med saa fuld Føie som muligt har sagt, at denne Forordning er uigjennemførlig, idet det jo vilde være det Samme som at forlange, at Staten skulde stifte omtrent 1000 nye Løgeembeder, der vare mere eller mindre høit lønne. Jeg er selv Embedsmand og vil derfor ikke tale om det Uheldige i, at der er mange Embedsmænd, men vi skulde dog ogsaa vide at begrænse

os i den Retning; der er ogsaa en Grændse for, hvad der i denne Retning er heldigt og godt. Af praktiske Grunde vil jeg tilføie, at saa længe jeg har med den Sygekasse at gjøre, som jeg har, vil jeg betænke mig paa at tage mod en hvilken som helst Løge, som Staten vilde sende os; thi det er af den allerførste Betydning, hvilken Løge vi have. Der gives naturligvis gode og daarlige Løger, som der er gode og daarlige Folk i alle Stænder; men lad nu ogsaa være, at alle de ere gode, som Staten sender, saa er der dog ogsaa mellem dem store Forskjelligheder. Der er nogle ganske overordentlige paapasselige og nøieseende Løger — det har jeg en bestemt Erfaring for — der ved Siden af, at de ere sparsommelige, ere ganske overordentlig vel lidte af den Befolkning, de havde med at gjøre, og der er andre, ødsle Løger, som dog ikke derfor ere bedre lidte af de Folk, som de skulle tilse. Man gjør sig ikke Begreb om, hvilke Forordninger der fra saadanne Løgers Side kunne blive stillede; det kan ende med at istedetfor Medicin give de Patienterne Blødglogte Æg og Kyllingesteg, hvad der dog vel næppe er nødvendigt for at hjælpe dem til at komme til Kræfter. Jeg har set Exempler paa Løger, som i kort Tid fuldstændig have blasket den Kredts af, som de havde med at gjøre — vi havde nemlig delt Kassen i forskjellige Kredse, der hver havde sin Løge — saa at den vedkommende Kredts tilsidst ikke eiede en Ore, men maatte hjælpes af de andre Kredse. Jeg har imidlertid, som sagt, ogsaa set overordentlig samvittighedsfulde Løger; men naar det skal være overladt til Andre at bestemme, hvem vi skulde have til Løge, kan det hændes, at vi blive ødelagte i et Dieblit, naar vi nemlig faae en Løge som ikke forstaar den Opgave, der i et saadant Tilfælde er sat ham. Det vil altsaa ikke være nogen Fordel, og fri Løge vil paaføre Staten en overordentlig stor Byrde. Hvad fri Medicin angaar, spiller det ganske vist en Rolle, men ikke den samme Rolle, og den ærede Minister har med Føie fremhævet, at det vilde medføre Forordningen om en fuldstændig Forandring af Apothekervæsenet her i Landet. Naar vi komme til Spørgsmaalet om frit Hospital, skal jeg tillade mig at sige et Par Ord derom. Det, som Stat og Kommune altsaa skulde bidrage, er efter Forslaget for det Første — jeg nævner først det, som jeg synes rigtig godt om — at Kommunen skal give fri Rørjel under visse Forhold. Jeg har ikke havt Leilighed til i Detaillen at undersøge denne Sag, men den tiltaler mig, og Bestemmelsen stemmer, saavidt jeg veed, med et Forslag, som blev forelagt her for nogle